

ผลของการใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*
EFFECTS OF USING PHONICS PRACTICAL BOOKS TO DEVELOP
ENGLISH VOCABULARY LEARNING FOR PRIMARY II STUDENTS

วรกานต์ โสคะโน

Worakan Sokhano

กนกกาญจน์ กิตติชาติชาวาลิต

Kanokkam Kittichartchaowalit

พนาน้อย รอดชู

Phananoi Rotchu

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

Suratthani Rajabhat University, Thailand

E-mail: woraworamay@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ สร้างแบบฝึกทักษะโฟนิกส์และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดท่าสุธาราม เครือข่ายทุ่งตะโก จังหวัดชุมพร จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้หน่วยโรงเรียนในเครือข่ายเป็นหน่วยในการสุ่มทำการทดลองโดยให้นักเรียน เรียนด้วยแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ จำนวน 6 ชุด ชุดละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ จำนวน 6 ชุด ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.95 2) แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 18 แผน ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.90 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่าความเชื่อมั่น 0.87 มีค่าอำนาจจำแนก 0.33 และ มีค่าความยากง่าย 0.59 และ 4) เกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ ค่าดัชนีความสอดคล้อง ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น สถิติทดสอบที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อ

* Received 19 June 2020; Revised 20 July 2020; Accepted 10 August 2020

พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ 84.29/82.50 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

คำสำคัญ: แบบฝึกทักษะโฟนิกส์, การสอนโฟนิกส์, การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this research were to create efficiency of phonics practical books to be effective and to compare the achievement in English vocabulary learning before and after using phonics practical books for primary II students. The participants were 20 primary II students in second semester of 2019 academic year at Chumchonwattasutharam School selected by simple random sampling. The duration of the experiment was eighteen hour that the students studied the six phonics practical books. The research instruments consisted of 1) phonics practical books for developing English vocabulary learning consisted of 6 phonics practical books with content validity index of 0.95 2) lesson plan for English vocabulary learning consisted of eighteen lesson plans with content validity index of 0.90 3) English vocabulary learning achievement test with reliability index of 0.87, discrimination index of 0.33, and difficulty index of 0.59 4) the criteria of English vocabulary learning achievement. The data were statistically analyzed by using mean, standard deviation, the efficiency of the phonics practical books, consistency index, discrimination, reliability and t-test for dependent. The results of the research showed that 1) the phonics practical books to developing English vocabulary learning for Primary II students by the researcher was at 84.29/82.50 2) achievement in English vocabulary learning before and after using the Phonics practical book for Primary II students were significantly higher than before learning at .05.

Keywords: Phonics Practical Books, Phonics Teaching, English Vocabulary Learning

บทนำ

ภาษาเป็นตัวกลางสำคัญในการถ่ายทอดข้อมูลหรือข่าวสารหนึ่งไปสู่แหล่งอีกข่าวสารหนึ่ง นับได้ว่าเป็นสื่อกลางการเชื่อมโยงโลกเข้าด้วยกัน ซึ่งภาษาที่ถูกยอมรับเป็นภาษาสากล (International Language) คือภาษาอังกฤษ โดยภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลก ทั้งนี้ภาษาอังกฤษ มีผู้ใช้เป็นภาษาแม่ประมาณ 328 ล้านคน และมีคนที่ใช้ทั่วโลกทั้งหมดประมาณ 1.8 พันล้านคน (คิตา เยี่ยมขันติถาวร, 2557) ทั้งนี้ การมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษก็ถือว่ามีความสำคัญอย่างมาก เพราะจะทำให้บุคคลสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ รวมไปถึง สังคม วัฒนธรรมนั้น ๆ ยิ่งไปกว่านั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจะเป็นโอกาสในการดำรงชีวิตต่าง ๆ เช่น การศึกษาต่อต่างประเทศ การจ้างงาน หรือแม้แต่การได้รับโอกาสต่าง ๆ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่พัฒนาโอกาสของตนเอง แต่ยังส่งผลถึงการพัฒนาก้าวหน้าของประเทศชาติได้อีกด้วย

ในประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นใน พ.ศ. 2558 ได้มีการประกาศเจตนารมณ์เข้าร่วมประชาคมอาเซียน ซึ่งผลพวงดังกล่าวยังคงมีมาอย่างต่อเนื่อง จวบจนปัจจุบันในสถานศึกษาต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ได้ประกาศนโยบาย รวมไปถึงจัดการเรียนการสอน เพื่อเน้นการใช้ภาษาอังกฤษ หรือแม้แต่รัฐบาล ก็ยังคงส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมากขึ้น โดยรัฐบาลได้กำหนดให้นักเรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 โดยกำหนดวิสัยทัศน์ไว้ คาดหวังว่าหลังจากผ่านการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแล้วผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่พบในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงความสามารถในการแสวงหาความรู้ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ นอกจากนี้ยังคาดหวังว่าผู้เรียนจะมีความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมที่หลากหลายและสามารถถ่ายทอดแนวคิดของวัฒนธรรมไทยส่งต่อไปยังสังคมโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยได้กำหนดหัวข้อเกี่ยวกับด้านภาษาเพื่อการสื่อสารไว้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง – พูด – อ่าน - เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความนำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) หากแต่การศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาถึงปัจจุบันประสบกับปัญหาที่เด็กไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ ทั้งนี้การสอนออกเสียงภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่าง ๆ นั้นจะเป็นไปในลักษณะการอ่านเป็นคำ ดังตัวอย่างการเรียนภาษา อังกฤษในชั้นเรียน เช่น cat สะกดว่า ซี/ เอ/ ที อ่านว่า แคท โดยที่จริงแล้วตัวเด็กอาจเกิดความสงสัยประการหนึ่งว่าซี/ เอ/ ที อ่านว่า แคท ได้อย่างไร (ดวงใจ ตั้งสง่า, 2555) นักเรียนจดจำเพียง ตัวอักษร คำศัพท์

และความหมายโดยไม่รู้ที่มาของหลักการอ่านคำศัพท์ที่แท้จริง เมื่อเจอคำศัพท์ที่ยากมากขึ้นจึงทำให้เด็กอ่านไม่ได้ จากปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของเด็กไทยย่อมส่งผลกระทบต่อทักษะอื่น ๆ ตามมาเพราะการออกเสียงเป็นเสมือนกุญแจสำคัญในการสร้างรากฐานทางภาษาดังนั้นแล้วการขาดทักษะทางการออกเสียงจึงส่งผลกระทบต่อทักษะทางภาษาอื่น ๆ โดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ การที่ผู้เรียนจะพัฒนาความรู้คำศัพท์ให้ได้นั้น ผู้เรียนจะต้องออกเสียงได้เพื่อที่จดจำเสียงที่สอดคล้องกับตัวอักษรที่ปรากฏ ดังเช่น Krashen กล่าวไว้ว่าการออกเสียงจะค่อย ๆ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้คำศัพท์และความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Krashen, S. D., 1987)

การสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Instruction) จึงเป็นตัวเลือกที่สำคัญที่จะนำมาพัฒนาการออกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โฟนิกส์เป็นการสอนอ่านออกเสียงที่ได้รับความนิยมมากในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเพราะเป็นการปูพื้นฐานความรู้ที่จำเป็นอันนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียนในการเรียนระดับชั้นที่สูงขึ้น นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มักมีสาเหตุมาจากปัญหาในการอ่านรวมถึงการขาดความรู้ด้านการถอดรหัสเสียงและความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงกับตัวอักษร โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์นั้นจะเน้นย้ำให้ผู้เรียนออกเสียงได้ตามหลักการออกเสียงยกตัวอย่างเช่น cat ประกอบด้วยตัวอักษร 3 ตัว [c] [a] [t] ซึ่งการสอนแบบโฟนิกส์จะช่วยให้ผู้เรียนอ่านตัวอักษรในลักษณะ /k/ /æ/ /t/ ผู้เรียนก็จะสามารถจดจำเสียงที่ปรากฏสอดคล้องกับตัวอักษรและจำความหมายของคำศัพท์ได้ (Jones, S. A. & Deterding, D, 2007) มีการศึกษาอย่างละเอียดของ Shaywitz มหาวิทยาลัยเยล (Yale University) พบว่าหลักสูตรโฟนิกส์เป็นระบบที่ช่วยกระตุ้นเซลล์สมอง ทำให้มีการสร้างเส้นใยสมองใหม่ และทำให้เส้นใยสมองเดิมแตกตัว และแบ่งบานอย่างถาวร เนื่องจากมีเลือดไปสูบฉีดในสมอง ส่วนที่รับรู้ภาษามากขึ้น ซึ่งแตกต่างกับสมองของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีอื่น (NIH/National Institute Of Child Health And Human Development, 2004) เช่นเดียวกับ Grant กล่าวว่า การสอนโฟนิกส์ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านสูงกว่าการเรียนการสอนแบบเดิม (Whole language) วิธีการสอนนี้ทำให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเสียงตัวอักษร การสะกดคำ และการเรียนรู้คำศัพท์ และมีการพัฒนาที่ดีขึ้นในด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ รวมไปถึงสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (Grant, M., 2014)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนชุมชนวัดท่าสุธารามในระดับประถมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่มาจากการท่องจำ จากการตรวจสอบการออกเสียงและการเข้าใจความหมายคำศัพท์ของนักเรียน พบว่า นักเรียนไม่สามารถจดจำคำศัพท์ได้มากเท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่สามารถเดาเสียงคำศัพท์ได้ เพราะไม่รู้เสียงตัวอักษร ส่งผลให้ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ ยิ่งไปกว่านั้นนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้นไม่สามารถอ่าน

คำศัพท์เสียงสั้นๆ ได้ รวมถึงไม่สามารถวิเคราะห์คำศัพท์ได้ เช่น หากนักเรียนอ่านคำว่า cat ได้ แล้วครูลองเปลี่ยนคำศัพท์ที่มีลักษณะเดียวกันได้ คือ คำศัพท์ที่มีสระและตัวสะกดเหมือนกัน แค่เปลี่ยนเพียงพยัญชนะต้น นักเรียนกลับไม่สามารถอ่านได้ เพราะวิธีการเรียนรู้เป็นเพียงการท่องจำแบบไม่มีหลักการ ซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนในระดับชั้นสูงขึ้น เห็นได้จากผลการทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) ของโรงเรียนชุมชนวัดท่าสุทธาราม สามปีย้อนหลัง สามารถสรุปผลได้ดังนี้ ปีการศึกษา 2558 มีค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนร้อยละ 29.50 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศที่มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 40.31 ปีการศึกษา 2559 มีค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนร้อยละ 27.63 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศที่มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 34.59 และ ปีการศึกษา 2561 มีค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนอยู่ที่ 30.50 ซึ่งยังคงต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 36.34 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2561) จะเห็นได้ว่าผลการทดสอบจะมีค่าเฉลี่ยที่ค่าเฉลี่ยต่ำกว่าประเทศทุกปี ทั้งนี้หลังจากได้สอบถามนักเรียนพบว่า นักเรียนไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจความหมายคำศัพท์ จึงส่งผลให้ไม่สามารถทำข้อสอบได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจำเป็นต้องหาวิธีการสอนที่มีความเหมาะสม ไปใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน และสร้างเครื่องมือการศึกษาที่น่าสนใจมาประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้การสอนนั้นประสบผลสัมฤทธิ์ตามต้องการ จึงเกิดเป็นแนวทางการนำวิธีการสอนโฟนิกส์มาช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายและเสียงที่ถูกต้องของคำศัพท์ ซึ่งนวัตกรรมที่จะนำมาส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ผู้เรียนก็คือแบบฝึกทักษะ ซึ่งแบบฝึกเป็นนวัตกรรมที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วได้ด้วยตนเอง และทราบถึงความก้าวหน้าในการเรียนของตน ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาผลของการใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน เครือข่ายทุ่งตะโก จำนวน 15 โรงเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 230 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน โรงเรียนชุมชนวัดท่าสุธาราม เครือข่ายทุ่งตะโก จังหวัดชุมพร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้หน่วยโรงเรียนเป็นเครือข่ายเป็นหน่วยในการสุ่ม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย แบบฝึกทักษะที่ 1 Alphabet Sound, แบบฝึกทักษะที่ 2 Short Vowel A, แบบฝึกทักษะที่ 3 Short Vowel E, แบบฝึกทักษะที่ 4 Short Vowel I, แบบฝึกทักษะที่ 5 Short Vowel O, แบบฝึกทักษะที่ 6 Short Vowel U 2) แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 18 แผน เป็นเวลา 18 ชั่วโมง โดยแผนการสอนจะสอดคล้องกับแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน จำนวน 50 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย ตอนที่ 1 ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 25 ข้อ ตอนที่ 2 สามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่อ่าน จำนวน 25 ข้อ รวมข้อสอบทั้งหมด 50 ข้อ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้ ทดสอบก่อนเรียน กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 20 คนด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 50 ข้อ ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะโฟนิกส์กับกลุ่มตัวอย่าง 18 ชั่วโมง สอนสัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง และเมื่อดำเนินการทดลองสอนจนครบ 18 ชั่วโมง แล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผลของการใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ โดยวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะโฟนิกส์โดยเปรียบเทียบ

กับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการหาค่าค่าดัชนีความสอดคล้อง ค่าความยากง่าย และค่าความเชื่อมั่น และวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test dependent)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มทดลอง	จำนวนนักเรียน	ค่าเฉลี่ย E1 คะแนนจากการทดสอบระหว่างเรียน		ค่าเฉลี่ย E2 คะแนนจากการทดสอบหลังเรียน	
		ระหว่างเรียน		หลังเรียน	
		(120 คะแนน)		(50 คะแนน)	
		คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	20	101.15	84.29	41.25	82.50

จากตารางที่ 1 พบว่า การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากคะแนนเฉลี่ยแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ระหว่างเรียนทั้ง 6 ฉบับ เท่ากับ 101.15 คิดเป็นร้อยละ 84.29 และคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเท่ากับ 41.25 คิดเป็นร้อยละ 82.50 นั่นคือ ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.29/82.50 ดังนั้น สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสามารถนำไปสอนนักเรียนได้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	20	27.35	7.55	13.48	.000*
หลังเรียน	20	41.25	6.36		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เท่ากับ 27.35 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.55 คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหลังการ

ทดลองใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เท่ากับ 41.25 ที่ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.36 ค่าสถิติที่ได้จากการคำนวณมีค่าเท่ากับ 13.48 ซึ่งมากกว่าค่าที่ได้จากการเปิดตารางที่ระดับนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.7291 สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้น หลังทดลองเรียนด้วยแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลของการใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สามารถนำไปสู่การอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 84.29/82.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ มากกว่าค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ อาจเนื่องจากประสิทธิภาพของกระบวนการ ได้มาจากการทดสอบทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนในแต่ละหน่วย ซึ่งมีเนื้อหาที่ไม่มากนัก และเป็นเนื้อหาเฉพาะเรื่อง มีการแยกเสียงสระอย่างชัดเจน เมื่อเรียนเสร็จแต่ละหน่วยนักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบระหว่างเรียนทันที ทำให้การทดสอบแต่ละครั้งผู้เรียนไม่เกิดการสับสนและสามารถทำคะแนนออกมาได้สูง ส่วนค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ต่ำกว่านั้น อาจเป็นเพราะเนื้อหาที่หลากหลายขึ้น กว่าจะได้ทำการทดสอบต้องเรียนครบทุกสระก่อน จึงทำให้ผลคะแนนออกมาน้อยกว่า สอดคล้องตามหลักเกณฑ์การหาประสิทธิภาพของชัยยงค์ พรหมวงศ์ ที่กล่าวไว้ว่าหากนวัตกรรมมีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนดแล้ว ก็มีคุณค่านำไปใช้ได้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) สอดคล้องกับสุนันทา ปัญญารัตน์ ได้ศึกษาการพัฒนาการสอนอ่านออกเสียง และเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ผลการศึกษาพบว่า ชุดฝึกทักษะโฟนิกส์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.57/84.77 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 (สุนันทา ปัญญารัตน์, 2554) และยังสอดคล้องกับ ลักษณะพันธ์ บำรุงรัตนกุล ได้ศึกษาพัฒนาการสอนสะกดคำและพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ แบบชุดฝึกมีประสิทธิภาพ 81.20/80.33 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 (ลักษณะพันธ์ บำรุงรัตนกุล, 2555) ถึงอย่างไรก็ตาม ค่าความต่างของกระบวนการและผลลัพธ์ก็ยังคงอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมสามารถสรุปได้ว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้อาจมีเหตุผลดังต่อไปนี้

ประการที่ 1 แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านการวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนรู้คำศัพท์รวมถึงปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนมาเป็นอย่างดี ก่อนที่จะเข้าสู่กระบวนการสร้างแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ จึงเกิดเป็นแนวคิดสำคัญในการสร้างแบบฝึกทักษะ คือ การยึดจิตวิทยาการเรียนรู้ ที่คำนึงถึงระดับขั้นและพัฒนาการของผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการบอก

วัตถุประสงค์และคำสั่งที่ชัดเจนใช้คำที่สั้นกระชับรัดเพื่อให้ผู้เรียนอ่านง่ายและเข้าใจง่าย คำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในแบบฝึกทักษะมาจากคำศัพท์พื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและเป็นไปตามพัฒนาการของอายุ คำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ด้านในก็เข้าใจง่าย เป็นคำศัพท์เชิงรูปธรรม ใช้ภาพในการช่วยสื่อความหมายเนื่องจากระดับชั้นของผู้เรียนอาจมีปัญหาด้านการอ่านถึงแม้จะเป็นภาษามาแม็กก็ตาม ผู้วิจัยจึงใช้รูปภาพช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในแบบฝึกทักษะและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการหลายท่านอาทิ Bock, อำนวย เลื่อมใส และประภาพร ถิ่นอ่อง ที่คำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ คือ คำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน แบบฝึกทักษะที่หลากหลาย เริ่มระดับความง่ายไปยาก แลเหมาะสมกับระดับอายุของผู้เรียน (Bock, S, 1993); (อำนวย เลื่อมใส, 2546); (ประภาพร ถิ่นอ่อง, 2553)

ประการที่ 2 แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีรูปแบบน่าสนใจ ดึงดูดผู้เรียน แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีสีสันสดใส มีการใช้รูปภาพสื่อถึงความหมาย มีแบบฝึกทักษะที่หลากหลายท้าทายผู้เรียนจากง่ายไปยาก เช่น แบบฝึกทักษะชุดที่ 1 จะเริ่มด้วยการคัดลอกตัวอักษรเพื่อช่วยในการจำ จากนั้นจะเพิ่มระดับความยากด้วยการจัดเรียงคำศัพท์ให้ถูกต้อง และจะเพิ่มระดับความยากมากขึ้นด้วยการตัดตัวอักษรบางตัวออกให้นักเรียนได้เติมลงไปเอง จนสุดท้ายนักเรียนจะต้องเขียนคำศัพท์ตัวนั้นเอง และเนื้อหาแต่ละบทจะไม่ยาวเกินไป วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ก็ถูกนำมาปรับใช้เพื่อให้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพมากที่สุด ผู้วิจัยได้นำหลักการสอนโฟนิกส์ มานำเสนอในรูปแบบที่หลากหลายของแบบฝึกทักษะ โดยเริ่มจากให้นักเรียนรู้จักเสียงตัวอักษร แล้วนำมาสู่การประสมคำเข้าด้วยกัน และนักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์ที่มีลักษณะเดียวกันซ้ำ ๆ รวมถึงคำศัพท์ทุกคำจะเป็นรูปธรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของคำได้ดี สอดคล้องกับหลักการของ Fitzgerald, J.A. & Fitzgerald, P.G ที่ให้คำแนะนำในการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ ว่าการเห็นคำศัพท์ พัฒนาจากคำที่มีความหมาย คำที่มีประโยชน์ที่สุด ยกตัวอย่างแบบฝึกทักษะเล่มที่ 1 Short vowel A ในการจัดการเรียนการสอนจะเริ่มด้วยการให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับหลักการออกเสียง A และออกเสียงตามเจ้าของภาษา จากนั้นจะให้ผู้เรียนได้ทดลองทำแบบทดสอบก่อนเรียน ต่อไปเป็นขั้นตอนการนำเสนอคำศัพท์ จำนวน 10 คำ ที่ใช้ A เป็นสระ แล้วเริ่มให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงคำศัพท์ จากนั้นจึงเพิ่มการเรียนรู้ความหมายเข้าไป โดยในการสื่อความหมายของคำ จะใช้รูปภาพแทนการเขียนความหมาย เมื่อผู้เรียนเริ่มเข้าใจหลักการออกเสียงและความหมายแล้วนั้นก็จะเป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนซ้ำ ๆ ด้วยแบบฝึกทักษะ จากนั้นจะเป็นการสรุปความรู้ด้วยการสอดแทรกกิจกรรม หรือเกมเข้ามาใช้ในการสรุปองค์ความรู้ และสุดท้ายจะเป็นการทำแบบทดสอบหลังเรียน (Fitzgerald, J.A. & Fitzgerald, P.G, 1967)

2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 หลังจากที่ได้รับข้อมูลของคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้ง 20 คน มาแปลผล พบว่าผลของงานวิจัยที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานของงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ โดยหลังจากที่ผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายทั้ง 20 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้ว มีการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ทั้งนี้อาจมีเหตุผลมาจาก

ประการที่ 1 วิธีการสอนโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านและการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทดลองสอนด้วยกิจกรรมโฟนิกส์ควบคู่กับใช้แบบฝึกทักษะในชั้นเรียน กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่เคยเรียนด้วยโฟนิกส์มาก่อน ผลปรากฏว่าวิธีการสอนโฟนิกส์ช่วยส่งเสริมการอ่านออกเสียงและการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน อีกทั้งผลการวิจัยยังพบว่าผู้เรียนสามารถอ่านคำศัพท์ที่ไม่เคยเรียนมาแต่มีองค์ประกอบของหน่วยเสียงคล้ายคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วได้อย่างถูกต้อง โดยวิธีการวัดผลสัมฤทธิ์จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง วัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ใช้แบบทดสอบปากเปล่ารายบุคคลเป็นการวัดผลแบบทางตรง (Direct assessment) ซึ่งสามารถวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนได้ตรงตามทักษะที่ต้องการวัดได้เป็นอย่างดี ในเรื่องความรู้ความสัมพันธระหว่างตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรและการแยกเสียงและผสมเสียงในคำ และการที่ผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายทุกคนสามารถทำแบบทดสอบได้นั้น แสดงให้เห็นว่าบทเรียนโฟนิกส์ทั้ง 6 หน่วยการสอนที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น ส่วนที่สองของแบบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบเลือกตอบเพื่อวัดความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ ซึ่งเป็นการเลือกรูปภาพให้ตรงกับความหมายของคำศัพท์ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาคะแนนในแบบทดสอบย่อย 2 ส่วนนี้ พบว่าผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 20 คน มีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ในแบบวัดผลสัมฤทธิ์ส่วนที่ 1 ด้านความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ผู้วิจัยได้ใช้คำศัพท์ที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในบทเรียนเลย เพื่อทดสอบว่าถ้าผู้เรียนได้เรียนตามรูปแบบโฟนิกส์แล้วนั้น จะทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านคำศัพท์อื่นที่มีลักษณะโครงสร้างเดียวกับคำศัพท์ที่เรียนมาได้หรือไม่ สอดคล้องกับ Lapp & Flood ที่กล่าวว่าการสอนโฟนิกส์นอกจากจะเป็นการส่งเสริมความสามารถที่ให้นักเรียนแยกแยะหน่วยเสียงและเชื่อมโยงหน่วยเสียงได้แล้วยังสามารถทำให้ผู้เรียนประยุกต์ความรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับการกำเนิดเสียงสามารถนำไปวิเคราะห์เมื่ออ่านคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้ถูกต้อง (Lapp, D. & Flood, J, 1992) สอดคล้องกับวิจัยของ ปิยมาศ กิ่งน้ำฉา ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนโฟนิกส์สนกลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์สนกลวิธีช่วยจำสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.01 (ปิยามาศ กิ่งน้ำฉา, 2559) ทั้งนี้ ญัณพล สุริยมณฑล ได้ศึกษาการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน สามารถสังเกตได้ว่าถ้าผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ได้ ผู้เรียนก็จะรู้ความหมายของคำนั้น (ญัณพล สุริยมณฑล, 2561)

ประการที่ 2 แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นช่วยในการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนเนื่องจากลักษณะของแบบฝึกทักษะใช้รูปภาพในการสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการจดจำในนักเรียนระดับเล็ก ๆ สอดคล้องกับ ทิศนา ขมมณี กล่าวว่าผู้สอนควรให้ตัวอย่าง เช่น การให้ดูรูปภาพหรือดูของจริง วิธีนี้เหมาะกับการสอนคำที่เป็นรูปธรรม ทั้งนี้ นักเรียนได้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง มีการวัดผลตนเองอยู่บ่อย ๆ ทำให้นักเรียนรู้การกระทำของตนและสร้างแรงจูงใจ มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง และมีเพื่อนในการร่วมคิดร่วมทำเป็นไปตามกฎแห่งการฝึกหัดของธอร์นไดค์ (Thorndike) ที่กล่าวว่า การที่นักเรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ ย่อมจะทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง อีกทั้งหลังจากผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว มีการวัดผลเพื่อเป็นการทบทวนทันที ทำให้นักเรียนได้จดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น (ทิศนา ขมมณี, 2551) สอดคล้องกับ ปัญจลักษณ์ ถวาย ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน ซึ่งมีการให้ทำกิจกรรมโดยใช้คำศัพท์ที่กำหนดซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจในคำศัพท์ และผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (ปัญจลักษณ์ ถวาย, 2556)

ดังนั้นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ จึงส่งผลให้คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

สรุป/ข้อเสนอแนะ

แบบฝึกทักษะโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ 84.29/82.5 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ 80/80 ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดท่าสุทธารามเครือข่ายทุ่งตะโก จังหวัดชุมพรหลังใช้แบบฝึกทักษะโฟนิกส์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่าก่อนเรียน ข้อเสนอแนะในการนำแบบฝึกทักษะไปใช้ 1) ในการจัดการเรียนการสอนควรจัดกิจกรรมสอดแทรกเพลง หรือเกม เพื่อทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่

รวมไปถึงครูควรมีการตั้งกฎกติกาในการใช้แบบฝึกทักษะอย่างชัดเจนว่าเวลาไหนต้องทำกิจกรรม เวลาไหนต้องใช้แบบฝึก เพราะผู้เรียนบางคนอาจจะทำล่วงหน้าโดยไม่สนใจฟังคำสั่ง 2) ผู้เรียนควรมีพื้นฐานด้านการจดจำตัวอักษรพิมพ์เล็ก พิมพ์ใหญ่ (Aa - Zz) เป็นอย่างดี ถ้าผู้เรียนจำตัวอักษรไม่ได้ การเรียนแบบโฟนิกส์ก็จะไม่เกิดประสิทธิภาพ และผู้เรียนต้องแยกเสียงของแต่ละตัวอักษรได้อย่างถูกต้อง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนไม่สับสนเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ที่มีรูปร่างของตัวอักษรใกล้เคียงกัน เช่น Big - Dig, Sit - Zip, Nip - Hip หากนักเรียนยังสับสนตัวอักษรอยู่ จะทำให้อ่านออกเสียงผิดได้ 3) ห้องเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอน ควรเป็นห้องที่กว้างขวาง เหมาะกับการจัดกิจกรรมกลุ่มที่นักเรียนต้องมีการเคลื่อนที่เพื่อมีปฏิสัมพันธ์กันทั้งในกลุ่มของตนเอง และระหว่างกลุ่ม **ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป** 1) ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์จากการสอนด้วยโฟนิกส์ ไม่จำกัดเพียงการออกเสียง เช่น การใช้การสอนโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการเขียน เพื่อเป็นผลวิจัยที่มีประโยชน์ เพื่อที่จะยืนยันว่า วิธีการสอนโฟนิกส์ช่วยพัฒนาภาษาอังกฤษไปสู่ทักษะอื่น ๆ ของผู้เรียนได้ด้วย 2) การศึกษาครั้งต่อไปอาจมีการเพิ่มระดับความยากของคำศัพท์ จากสระเดี่ยวเป็นสระประสม และทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น เพื่อพิสูจน์ว่าแบบฝึกทักษะโฟนิกส์ช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ได้จริง 3) การทดสอบความสามารถการอ่านของผู้เรียนไม่ควรเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทเรียนทั้งหมด เนื่องจากผู้เรียนอาจใช้วิธีการจดจำ แล้วนำมาตอบ แต่ควรเป็นคำศัพท์ที่มีลักษณะเดียวกัน ผู้เรียนจะได้เกิดการวิเคราะห์เสียงแล้วอ่านออกมา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7-20.
- ณัฐพล สุริยมณฑล. (2561). การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม, 8(2), 117-123.
- ดวงใจ ตั้งสง่า. (2555). ขวณลูกเรียนภาษาอังกฤษ ตอน โฟนิคส์คืออะไร ทำไมต้องเรียน. เรียกใช้เมื่อ 15 สิงหาคม 2562 จาก <http://taamkru.com/th/โฟนิกส์คืออะไร-ทำไมต้องเรียน/>.

- ทิตนา แคมมณี. (2551). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาพร ถิ่นอ่อง. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การแยกตัวประกอบของพหุนามดีกรีสอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา (วิจัยและพัฒนาการศึกษา). มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปัญญาลักษณ์ ถวาย. (2556). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปิยมาศ กิ่งน้ำฉา. (2559). การใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ผสมผสานกลวิธีช่วยจำ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการและงานอาชีพ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ลักษณะพันธ์ บำรุงรัตนกุล. (2555). การพัฒนาการสะกดคำและออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ. มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ศิตา เยี่ยมขันติถาวร. (2557). เปลี่ยนมุมมองใหม่เพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. วารสารปัญญาวิวัฒน์, 5(พิเศษ), 208-222.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2561). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินักเรียน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. เรียกใช้เมื่อ 14 กรกฎาคม 2562 จาก <http://www.niets.or.th>.
- สุนันทา ปัญญารัตน์. (2554). การพัฒนาการสอนอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนลำสนุ่น อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- อำนวย เลื่อมใส. (2546). การสร้างหนังสือและแบบฝึกทักษะประกอบการเรียนภาษาไทย เรื่อง ผาน้ำอ้อย แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- Bock, S. (1993). Developing materials for the Study of Literature. *English Teaching Forum*, 31(63), 2-4.
- Fitzgerald, J.A. & Fitzgerald, P.G. (1967). *Fundamental of Reading Instruction*. America: The Bruce.
- Grant, M. (2014). Longitudinal Study from Reception to Year 2: The Effects of a Systematic Synthetic Phonics Program on Reading, Writing and Spelling. *Reading Reform Foundation*. Retrieved July 12, 2019, from <https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwipiMW16YjrAhUGA3IKHRCsA6oQFjAAegQIBBAB&url=http%3A%2F%2Fwww.rtf.org.uk%2Fpdf%2FGrant%2520Follow-Up%2520Studies%2520-%2520May%25202014.pdf&usq=AOvVaw2kcPq0UbREvjJkWJys>
- Jones, S. A. & Deterding, D. (2007). *Phonics and beginning reading: a practical guide for teachers in Southeast Asia*. Singapore: McGraw-Hill Education (Asia).
- Krashen, S. D. (1987). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. New York: Prentice Hall.
- Lapp, D. & Flood, J. (1992). *Teaching reading to language*. New York: Macmillan.
- NIH/National Institute Of Child Health And Human Development. (2004). *Imaging Study Reveals Brain Function Of Poor Readers Can Improve*. Retrieved July 12, 2019, from www.sciencedaily.com/releases/2004/04/040420011157.htm